

вѣхъ, но отъ дѣсната ми страна ме прѣплати едно, като платно въ сърдцето и не можехъ правъ да се изправя, а всѣ прѣгънать къмъ болната страна, защото, ако се изправѣхъ и прѣгъна на другата страна, като съ ножъ ме прѣрѣзваше у гърдитѣ. Ако да беше една разумна дружина, съ човѣщина, да ме заведѣха на баня, да ме разтриятъ, на часа да оздравямъ, но не! Бахчеванството е едно отъ най-варварскитѣ занатия. Рѣдко може да се намери човѣкъ съ човѣщина. За това много отъ тѣзи, които се разболѣятъ на бахча, защото нѣма кой да ги погледне и имъ донесе вода, кога поиска, а всички гледатъ кога ще умратъ — умираатъ безпомощно. Нѣма градина, въ която да нѣма гробъ, или два, макаръ че отиватъ всѣ здрави и млади хора.

Сеидбитѣ изникнаха и наченахме да скалисваме. Азъ всѣ етрадаяхъ и всѣ работѣхъ съ тѣхъ. Взехме вече да скалисваме лукъ. Раздѣлиха лѣхитѣ: всѣкому по лѣха и мене цѣла. Кой кога си изкарваше лѣхата, сѣдаше да си почива, а азъ, като боленъ, изкарвахъ най подирѣ и никога почивка не виждахъ. Край бахчата ни минаваше единъ главенъ пътъ, по койго всичкитѣ Делиормански села отиваха за Силистра у петъченъ день. Пазаргатитѣ, като се връщаха, отбиваха се у бахчата и купуваха зеленчикъ: лукъ, миродия и пр.— Ставаше пазирлъкъ всѣки пазаренъ день за по 20—30 до 50 грама. Отъ дружината ни само Дачу и Аврамъ знаеха да смѣтатъ, а другитѣ, като слуги, или на четвъртъ пай, не знаеха двѣ и двѣ колко сж, и провождаха всѣ мене да продавамъ. Кога продавахъ, колкото се маяхъ тамъ другитѣ си рабстѣха лѣхитѣ, безъ да помогнатъ и въ моята, та като се върнѣхъ, трѣбваше да доискарвамъ останалата ми работа. Тѣ отиваха да ядатъ, а азъ продължавахъ да работя, та често пѣти оставахъ безъ сварена чорбица, или друго, каквото трѣбваше да се яде, а се задоволявахъ само съ сухъ хлѣбецъ. Единъ пазаренъ день бѣха се набрали на колибата много купуваче и викаха да дойде нѣкой да имъ донесе и продаде зарзаватъ. Тѣ пакъ провождаха мене. Азъ се упрѣхъ и казахъ, че не мога съ болестята си двѣ работи да върша: и да продавамъ и не равно съ тѣхъ да сколасвамъ. Ше отида, имъ казахъ, но, ако презъ туй врѣме ми помогнатъ на лѣхата; ако ли не, който е по здравъ, той да отиде. А тѣ казаха, че не ме е караль нѣкой да се разболѣвамъ. Йорго Симьоновъ, главатаря на бахчата, беше добъръ и уменъ човѣкъ, но той рѣдко ездѣше на бахчата цѣль день, а ходѣше въ града, както за обща, тѣй и за негова собствена работа: да си разправя ракиитѣ и пр. Та и сега го нѣмаше. За команда въ бахчата, кога го нѣма, бѣше оставилъ Доча полъ